

дете, не е и агне. Чакай да видя! Стана, загърна кожуха си и тръгна към вратата.

— Бабо, я запали ти огъня. Да видимъ що ни изпраща Господъ.

Бабата пали огъня и си шепне:

— Що? Или момче, или момиче?

— Я гледай, я? Не е дете, а яре. Я погледни какво е красиво, — извика старецътъ.

— Ахъ, ахъ, миличкото! Каква хубава козичка ще ми стане!...

А яренцето трепери отъ студъ и блъе:

— Ме-е-ке-ке... гладно съмъ.

Дѣдо се боеше да проговори, като знаеше каква е скъперница бабата, но се реши и рече:

— А, да му дадеме ли малко млѣкце, бабо?

Бабата се зарадва.

— Да, да, старче, ей сега!

Налѣха му малко млѣко въ едно блюдо. Но яренцето бѣше малко и глупаво, стъпи съ кракъ върху блю-

цето и разлѣ млѣкото.

Старецътъ се досѣти. Взе единъ мѣхуръ, насипа въ него млѣко, промуши малка дупчица отдолу сложи го въ устата на ярето и то засмука. А после напълни още единъ мѣхуръ и още единъ. Следъ това попиа коремчето на ярето и рече:

— Като турски барабанъ. А сега да спимъ. — Пригърна ярето, уви го въ кожуха си и легнаха.

III

Ярето свикна въ къщи. Научи се да скача на столоветъ, отъ столоветъ на масата, на печката. И така се опитоми, че не само отъ ржка вземаше храна, а и въ джеба търсѣше. И все скача, играе, гони Марка и Васка.

Бабата не можеше да му се нарадва.

— Господъ ми го изпрати. Ще порастне, ще стане коза, млѣкце ще ми дава, всѣки день по кило. Козето млѣко е цѣровито, ще го продавамъ по скъпичко.

А козичката расте ли, расте. Дойде лѣтото и започна да се прочува. Не минаваше день да нѣма оплаквания отъ нея. Тукъ скочила въ градината и сгазила динитъ, тамъ опасла леха, другаде прегризала млади фиданки...

— Па вържете си пакостника, — казваха съседитъ.

— Връзвахме, прегризва вървитъ, — оправдаваше се дѣдото. И колкото повече растѣше, толкова по-вече пакости пра-